

sig med endnu et Medlem, hvad vilde saa Folgen blive af denne Falliterklæring? Jeg seer ikke rettere, end at det maatte blive den, at de 9 Medlemmer nødvendigvis maatte slutte sig til det kende, da de umuligt kunde opgive ham uden at opgive sig selv, og saa vilde da deraf følge, at den ene Mand vilde lægge ikke en enkelt Mand's Vægt, men 10 Mand's Vægt i den Vægtstaa, hvorpaa Forslagets Skjæbne skulde veies, og det kan dog vel ikke ansees for onskeligt. Man er upaatvileligt gaaet ud fra den Forudsætning, at Thinget vilde faae en stor Deel Sager af denne Natur at behandle, og at der vilde komme en stor Mængde Forslag til Love; thi ellers indseer jeg ikke Nødvendigheden af at antage saadanne Forholdsregler. Man antager altsaa, at de Forandringer, som have fundet Sted i vore Forhold, have i Folket fremkaldt Liv og Røre, og at enkelte fædrelandsfjendende Mænd ere blevne opmærksomme paa Mangler og Brøst i vore Tilstande og Forhold, som de muligt tidligere hverken have bemærket, eller i alt Fald følt Trang til at foreslaae forandrede, og at saadanne Mænd ville føle sig foranledigede til ad Lovgivningens Veie at søge de Mangler, som ere blevne opdagede, rettede og afhjulpne. Dersom nu dette er Tilfældet, troer jeg, man maa antage det for et glædeligt Bevis paa, at Grundloven har slaaet Rod i Folket, at den er skudt frem og har baaret gode Frugter. Men, dersom det nu er saa, hvorledes bør da Folkerepresentationen stille sig ligeoverfor en saadan Bevægelse? Jeg mener, om ikke ligefrem opmuntrende og opfordrende, saa dog heller ikke paa den anden Side unødvendigt hemmende og tilbagevisende, altsaa mere imødekommende og velvilligt. Men en tilbørlig Hemmelse er der allerede sat ved den Bestemmelse, at et Lovforslag skal indkomme i Lovforslags Form, og jeg maa i denne Henseende henholde mig til, hvad der fra flere Sider tidligere er yttret om Banskelligheden af at

opfylde denne Bestemmelse. Man lade sig ikke vildlede ved, at en Lov kan fremkomme, kan gives, saaledes som vi have seet, i et Par Linier; thi til Grund for disse Linier ligger en Mangfoldighed af Tilfælde, og at overskue disse, at vurdere dem i deres Forhold til hverandre indbyrdes, ordne dem efter et vist Hensyn og under en bestemt Regel og at udtale denne Regel i et bestemt og passende Ord, det er ikke saa let en Sag. Men derved antager jeg ogsaa, at en tilstrækkelig Modvægt er givet mod ubetimelige Forslag, som Thinget muligt kunde bebyrdes med. Unødvendig derimod og utilbørlig forekommer det mig, at den Hemmelse vil være, som er givet ved den i Udkastet foreslaaede Bestemmelse, at ethvert Forslag skulde underkastes en nedsat Committees Betænkning. Jeg kan nemlig ikke betragte en saadan Committee anderledes, end som et staaende Censur-Collegium, hvis imprimatur er nødvendigt for at bane et Forslag Veien. Man indvænde ikke, at det dog vil komme an paa Forsamlingen selv, om Forslaget skal fremmes eller ei, thi det vil man vist indrømme, at det vilde grændse næsten til det Vidunderlige, om Forsamlingen skulde underkende en Dom, som er fældet af $\frac{1}{3}$ af dens Medlemmer; men under saadanne Betingelser kan Ingen være tjent med at fremsætte et Forslag for Thinget, Ingen kan være tjent med at overlade til en Anden at tale for den Sag, som han ønsker fremmet. Det er en naturlig Ret, som Enhver har, at tale sin egen Sag, og den vil han blive berøvet, naar det skal overlades til den Ordfører, som en Committee har udvalgt.

Rettelser.

Nr. 17 Sp. 258 L. 12 f. o. „Afgivelse“ læs „Afgjor. se“
— 18 — 272 L. 22 f. u. „valgt“ læs „vægt.“